

præsenterer for et Parti, der i sin Tid var Talsmand for ganske anderledes Provisorier, netop skulde komme til at besætte Taburetterne. Dog, det henstiller jeg til de Konservatives Overvejelse, naar Afstemningen skal foregaa.

Hvad Venstre angaar, har dette Parti jo ingen provisoriske Synder paa sin Samvittighed af den Art, som Højre har begaaet dem. Tværtimod, Partiet modarbejdede Estrup. Det var ganske vist en svag Modstand. Venstre gik ofte i Stykker under den lange Kamp mod Provisoriet, det gik i Stykker omtrent hver Gang, det stod foran Sejren, og det strøg Flaget i 1894, saaledes at det godkendte de Provisorier, der var udstedt, mod at det fik nogle vage Garantier for, at det ikke skulde ske oftere. Men i Realiteten var Venstre de ulovlige Provisoriers Modstandere. Derimod kan man ikke sige, at Venstre har været Modstander af foreløbige Love, som udstedes paa fuldt ud loyal Vis i Overensstemmelse med Grundlovens § 25. Det er jo Venstre selv, der i høj Grad har været meddelagtigt i, at netop § 25 er blevet indsat i den nye Grundlov. Det var, saa vidt jeg ved, en Venstreminister, der udstedte den første foreløbige Lov netop efter § 25. Vi har jo set i de sidste Dage i en anden Sag, som man ganske vist fra Venstres Side, efter hvad jeg har hørt, ikke kan bekvemme sig til at gøre færdig, at ogsaa der har ledende Mænd indenfor Venstrepartiet selv anmodet Regeringen om at udstede en foreløbig Lov.

Den anden Del af den Dagsorden, som Venstre fremfører i Dag — den første Del omhandler altsaa det Provisorium, jeg nu har omtalt —, er Spørgsmaalet om tvungen Voldgift. Jeg maa om dette Spørgsmaal sige, at mit Parti vedblivende er Modstander af tvungen Voldgift som permanent Institution. Det vilde under den nuværende Samfundsordning være en social Uretfærdighed. Saaledes som Forholdene er, kender alle Arbejderens Indtægter, enhver ved, hvad en Jord- og Betonarbejder, hvad en Maskinarbejder har i Timeløn. Hvad derimod det Firma tjener, som vedkommende er ansat hos, er der ingen, der faar at vide, og Skatteansættelserne er trods det tvungne Bogholderi ikke altid til at stole paa. De Varer, som andre Mennesker sælger, tager de den Pris for, som de finder for godt, eventuelt som de organisatorisk kan blive enige om; kun Arbejderen, hvis eneste Vare er hans Arbejdskraft, maa forhandle med Køberne om, hvilken Pris han skal have for denne Vare. Derfor vilde det i det Samfund, vi i Øjeblikket lever i, være en social

Uretfærdighed at fratage Arbejderen den Ret, han i paakommende Tilfælde vil være i Besiddelse af, til at nægte at sælge sin Vare, Arbejdskraften, til en Pris, som han ikke mener at kunne leve for. Arbejderen skal forhandle sig frem selv om de mindste Bagateller, og Forholdet forværres ved Arbejdsgiverforeningens samfundsfjendske Optræden, som bevises ved den Lockout, der lige er overstaaet.

Jeg skulde ellers ikke være kommet ind paa dette Spørgsmaal, men da den ærede foregaaende Taler, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, rettede sit Skyts mod Ministeriet og udtalte, at Befolkningen ikke kunde forstaa, at dette Ministerium, som stod i Parti sammen med Arbejderne, ikke kunde snakke Arbejderne til Fornuft og faa dem til at afslutte Striden, synes det at være paa sin Plads at gøre opmærksom paa, at saaledes som det ærede Medlem fremstiller Sagen, forholder den sig slet ikke.

Arbejderne har i den Strid, der var opstaaet, aldeles ikke været den angribende Part. Det bevises ved, at Arbejdsgiverforeningen i Maj 1924, altsaa allerede tre Fjerdingaar, før Overenskomsterne udløb, paa sin Generalforsamling vedtog, at man ikke mere vilde følge Pristallet, at man ikke vilde tage Hensyn til de Prisstigninger, der var foregaaet og eventuelt vilde komme til at foregaa. Altsaa, i vore Tider, som jo er i høj Grad usikre fra i Dag til i Morgen, vidste Arbejdsgiverne allerede tre Fjerdingaar forud for Overenskomsternes Udløb, at man i Februar dette Aar ikke vilde kunne følge Pristallet. At det ikke forholdt sig ganske saaledes, bevises derved, at i den Tid, der gik, var der adskillige Aktieselskaber, der havde travlt med paa deres Generalforsamlinger at behandle Spørgsmaalet om større Udbytte til deres Aktionærer. I Oktober 1924, altsaa et halvt Aar, før Overenskomsterne var udløbet, opsagde man Overenskomsterne, og efter i de næste tre Maaneder ikke at have rørt en Haand trods alle Anmodninger fra Arbejdernes Side om at forhandle erklærede man overfor Arbejderne, at ingen ny Overenskomst var mulig uden 10 pCt. Lønnedsættelse. Det vil altsaa sige, at der hele Tiden fra Arbejdsgivernes Side har været en aggressiv Holdning overfor Arbejderne. Endnu i de følgende Maaneder vilde der kunne være naaet et Resultat ved Forhandling; fra Arbejdernes Side var der god Villie dertil, men de Forhandlinger, der blev ført, var nærmest kun Skinforhandlinger.

Endelig den 18. Marts erklærede saa